

Den förhatliga 12-stängningen.

I enlighet med våra visa faders — alias de 100:de tyrannernas — beslut, skola, såsom vi alla nogsamta veta, hufvudstädens restauranger vara utrymda kl. 12 på natten. Stockholm får inte följa samma utveckling, som gör sig gällande i alla andra stora städer. Det finns en liten, men högröstad hop, som ropar och som dikterar lagar, hvilka alla andra måste rätta sig efter. »Tvånget till frihet» — såsom en gisslare af det »nya systemet» tråffande yttrat — står öfver den enskildes frihet och hindrar honom från hvarje själfständig uppfattning om hvad han för sin personliga del anser vara lämpligt. Den förskjutning af vanor, som ett allt mera jäktande hufvudstadsliif framkallat, måste hindras.

Detta dekretteras inte i förtryckets namn. Så långt har man inte gått, att man öppet vågar tillstå det.

Det är »lagen, som bestämmer», och då vi tillhöra ett fritt folk, ha vi naturligtvis fria lagar. Det finns människor, som aldrig sitta på en restaurang längre än till kl. 12; hvarför skola då andra få göra det? Det fins folk, som måste gå och lägga sig tidigt, emedan de skola vara uppe tidigt på morgonen; hvarför skall det finnas andra, som lägga sig sent, därför att de inte behöfva vara på benen så tidigt?...

... Då den s. k. 12-stängningen med *sträng* efterlefnad proklamerades, blefvo stockholmarne öfverraskade, visste egentligen inte hvad det var fråga om. De diskuterade saken och förargades öfver beslutet, men hade inte pröfvat på hvad dess genomförande i praktiken ville säga. Nu, efter 1 oktober, ha de kommit till klar insikt om, att 12-stängningen fört Stockholm och stockholmslifvet tillbaka till provinsstädernas ställning, dess anspråk och helt andra vanor.

De nya förhållandena ha här i Stockholm väckt en storm af ovilja, och hvem — som inte är fanatiker, utan har lugn blick på tingen — kan undra därpå!

De snälla stockholmarne ha funnit tvånget olidligt. De ha förut själfmant lämnat de offentliga lokalerna, »brutit upp» — utan knot och utan särskild påstötning — när den tid, som öfverensstämt med ditills brukliga sedvänjor, varit inne.

Nu gäller det minuter, sekunder — och man måste bums ge sig i väg. Sådant — man måste kalla det onödigt — tvång alstrar bitterhet, hvilken tar sig uttryck i ett demonstrerande, som visserligen kan förefalla okynligt, men som inte håller kan påstås sakna hvarje underlag till berättigande. Ty som man ropar i skogen, får man svar.

Hvilket eller hvilka mål tro sig då de, som makten hafva, uppnå med sina drakoniska bestämmelser?

Ja, säg det.

Iute gagna de nykterhetssaken och inte den allmänna ordningen. Utanför de lokaler, hvarifrån gästerna — naturligtvis bortsedt från ett eller annat undantagsfall — förr, utan att väcka någons uppmärksamhet, aflägsnade sig, där stå nu — å dragande kall och ämbetets vägnar — spejande poliser, gifvetvis »uppvaktade» af nyfikna skaror, rent af massor, kanske inte af de allra bästa elementen. Därigenom kunna uppstå uppträden, som annars säkerligen inte skulle förekomma.

Själfvaste »kvinnornas diskussionsklubb», hvars medlemmar inte torde misstänkas för att vara annat än nyktert och sansadt folk, har dryttat 12-stängningsfrågan och kommit till det resultat, att hvad som vinnes med 12-stängningen är ej nykterhet, utan blott att oförvitliga medborgare måste gå hem och lägga sig en timme tidigare.

När ett mindretal människor vilja påtvinga andra icke blott sina öfvertygelser, utan äfven sina vanor, så kommer ett bakslag.

Riktigt anmärkt!

De rigorösa stängningsbestämmelserna på restaurangerna tillämpades för första gången i söndags, hvad söndagsstängningen beträffar. Det är gifvet, att de åstadkommo diverse minst sagt ofrefligheter för uteätarne, hvilka naturligtvis inte hade annat att göra än att foga sig efter den nya förordningen och vederbörandes sätt att tillämpa den.

Detta tog sig, hvad 6-stängningen beträffar, sådana former, att man redan en kvart öfver 5 hade svårt att komma in t. ex. på Operakaféet. Kl. half 6 slutade musiken, gasen började släckas, och kyparne grepo sig an med att plocka bort servisen. Redan en kvart före 6 hade så godt som alla gästerna aflägsnat sig, och samtidigt släcktes den sista gaslagan.

Alltså ingen 6-stängning, utan half 6-stängning!

Tror någon, månne, att folk genom sådana där åtgärder ska känna sig manade att gå i kyrkan och på klockslag, som mer eller mindre behörliga finna för godt bestämma?

Nej, den tiden är nog förbi.

Och den stora allmänheten väntar nu på, fordrar befrielse från en Grönköpingsvängströja.